

Sygn. akt III U 1045/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łomży III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Jolanta Pardo

Protokolant : Sekr. Sąd. Grzegorz Brzeziński

po rozpoznaniu 19 lutego 2014 r. w Ł. na rozprawie

sprawy J. N. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

na skutek odwołania J. N. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z 23 października 2013 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. N. (1) prawo do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych od 1 września 2013 roku;

2. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego określonej w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sygn. akt III U 1045/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 23.10.2013 r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. N. (1) przyznania prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.). Organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1.01.1999 r. legitymuje

się stażem ubezpieczeniowym w łącznym wymiarze 25 lat, 5 miesięcy i 22 dni, nie spełnia jednak przesłanki posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat. Organ rentowy wskazał, iż nie

uwzględnił wnioskodawcy okresu pracy w szczególnych warunkach od 31.12.1977r. do 31.05.1993r. w A. B., gdyż świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 22.08.2013r. pozostaje w sprzeczności ze świadectwem

pracy z 31.05.1993 r., zgodnie z którym po zakończeniu pracy na stanowisku operatora dźwigu wykonywał on prace na stanowisku elektromechanika w dziale transportu i spedycji oraz miał powierzone czynności pracownika na

stanowisku robotniczym. Wskazano, iż częściowe dowody przedłożone przez zakład pracy nie wyjaśniają w jakim faktycznie okresie wykonywał on pracę wymienione w Wykazie A dział VIII poz. 2 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7.02.1983 r. (k. 48 akt ZUS). Odwołanie od powyższej decyzji złożył pełnomocnik J. N. (1), domagając się

zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie odwołującemu prawa do emerytury i uznanie, iż posiada on staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat tj. od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. W uzasadnieniu odwołania wskazano, iż organ rentowy opierając się na starych i niesprostowanych świadectwach pracy, uznał że odwołujący wykonując prace na stanowiskach operatora dźwigu, elektromechanika w dziale transportu i spedycji, oraz mając powierzone czynności pracownika na stanowisku robotniczym, nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu, podczas gdy przez cały czas swojego zatrudnienia odwołujący świadczył pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, będąc operatorem dźwigu 10 ton (k. 3-6). Do odwołania załączono kserokopię zakresu czynności z 1.04.1979 r. (k. 8), kserokopię zakresu czynności z 18.02.1986 r. (k. 9) oraz zaświadczenie wystawione przez P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. z 10.09.2007 r. (k. 10).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, przywołując argumentację wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (k. 20-20v.).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

J. N. (1) urodził się (...) W okresie od 19.12.1972 r. do 14.10.1974 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową (k. 13-16 akt ZUS). Od 1.07.1975 r. do 31.12.1977 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w E. (k. 17 akt ZUS), zaś od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. pracował w Przedsiębiorstwie Handlowo-Uslugowym (...) w B. (k. 18-20 akt ZUS). W okresie od 1.06.1993 r. 31.07.2001 r. oraz od 1.08.2001 r. do 31.12.2001 r. zatrudniony był w P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. w B. (k. 21-22 akt ZUS). Od 10.01.2002 r. do 14.11.2002 r. oraz od 10.05.2005 r. do 9.05.2006 r. odwołujący zarejestrowany był w Powiatowym Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna (k. 24 akt ZUS). W okresie od 15.11.2002 r. do 30.05.2005 r. odwołujący świadczył pracę na rzecz R. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) (k. 23 akt (...)). Od 19.06.2006 r. do 31.07.2006 r. oraz od 1.08.2006 r. do chwili obecnej odwołujący zatrudniony jest w (...) J. S., A. (...) Spółka jawna (k. 25-26 akt ZUS).

Dnia 3.09.2013 r. J. N. (1) złożył wniosek o emeryturę.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 23.10.2013 r. - obecnie zaskarżoną - odmówił odwołującemu przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym, wskazując, iż do 1.01.1999 r. nie został udowodniony wymagany piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach. Powyższe okoliczności ustalono na podstawie akt ZUS.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440), dalej jako „u.e.r.f.u.s.”, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., a do tej grupy ubezpieczonych należy odwołujący, emerytura przysługuje w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. u.e.r.f.u.s. - a więc 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn - jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Emerytura, o której mowa w ust. 1 w/w przepisu, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (art. 184 ust. 2 u.e.r.f.u.s.).

W niniejszej sprawie wspomniane powyżej przepisy dotychczasowe to przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), dalej jako rozporządzenie. Zgodnie z § 4 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do

emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. W myśl zaś § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Bezsporne pozostawało, że na dzień 1.01.1999r. odwołujący posiadał 25 lat, 5 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a (...)r. ukończył 60-ty rok życia.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do odmiennych twierdzeń stron, co do możliwości uznania okresu zatrudnienia odwołującego od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. w Przedsiębiorstwie Handlowo-Uslugowym (...) Oddział w G., jako pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w myśl przepisów rozporządzenia.

Z uwagi na konieczność ustalenia, czy powołany przez odwołującego okres zatrudnienia należało zaliczyć do okresu pracy w szczególnych warunkach, Sąd przeprowadził postępowania dowodowe. Zgodnie bowiem z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia, zakład pracy wydaje zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody. P.H.U. (...) w świadectwie pracy z 31.05.1993 r. potwierdziło, że J. N. (1) w okresie od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. wykonywał pracę montera- konserwatora (obsługa dźwigu), elektromechanika w dziale transportu i spedycji oraz pracownika na stanowisku robotniczym, w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 18 akt ZUS). W świadectwie pracy z 22.08.2013 r. zatytułowanym „świadectwo pracy- sprostowanie” wskazano, iż odwołujący w okresie od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze- jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony- operator dźwigu 10 ton (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wykaz A, dział VII, poz. 2) (k. 20 akt ZUS). Z kolei w piśmie z 22.08.2013 r. zatytułowanym „świadectwo” Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. zaświadczył, iż odwołujący w okresie od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t.- operator dźwigu 10 ton (rozporządzenie rady Ministrów z 7.02.1983 r., wykaz A dział VIII poz. 2 oraz wykaz B, część VIII, poz. 2 pkt. 1 stanowiący załącznik nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z 31.03.1988 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze) (k. 19 akt ZUS).

W aktach osobowych odwołującego z okresu jego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Handlu (...) Oddział w G. znajduje się szereg dokumentów określających zajmowane przez niego stanowiska pracy. W umowie o pracę z 31.12.1977 r. powierzono odwołującemu obowiązki montera konserwatora- obsługi dźwigu (k. 2 akt osobowych). W piśmie z 1.04.1979 r. zawierającym zakres czynności, stanowisko pracy odwołującego określono jako operator dźwigu samochodowego (k. 4 akt osobowych). W tak zwanych angażach z okresu od 22.10.1980 r. do 26.09.1990 r. wskazano, iż odwołujący zatrudniony jest na stanowisku elektromechanika, z kolei w piśmie z 18.02.1986 r. wskazano, iż odwołujący zatrudniony jest na stanowisku elektromechanika- operatora (k. 13 akt osobowych). W aneksie do zakresu czynności wskazano, iż J. N. (1) zatrudniony był na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego (k. 18 akt osobowych). Angaże wystawione od 25.03.1991 r. zawierają wskazanie, iż J. N. (1) zatrudniony był na stanowisku elektromechanika w dziale transportu i spedycji, z kolei w piśmie z 23.02.1993 r. zawierającym wypowiedzenie umowy o pracę, stanowisko pracy odwołującego określono jako pracownik na stanowisku robotniczym (k. 42 akt osobowych). Dodatkowo w aktach osobowych znajduje się odpis prawa jazdy odwołującego wydanego przez Urząd Miasta i Gminy w G., z którego wynika, iż posiada on uprawnienia do kierowania m.in. pojazdami samochodowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3500 kg (k. 3 akt osobowych) oraz odpis dokumentu datowanego na 15.11.1975 r., potwierdzającego uprawnienia odwołującego do obsługi ciężkich maszyn budowlanych i drogowych oraz przyznające mu uprawnienia klasy III o specjalności żurawie samojezdne kołowe (k. 4 akt osobowych). Pismo

z 1.04.1979 r. zawierające zakres czynności ustalony dla J. N. (1) wskazuje, iż do obowiązków odwołującego należało min. odpowiadanie za właściwą eksploatację, konserwację i stan techniczny posiadanego dźwigu samochodowego, udział w załadunku i rozładunku wszystkich środków transportowych, uczestniczenie przy rozładunku w godzinach nadliczbowych na każdorazowe zlecenie Kierownika (...) Administracyjnego lub Dyrektora Od., utrzymanie w stałej gotowości technicznej powierzonego mu dźwigu samochodowego, dbanie o estetyczny wygląd powierzonego sprzętu, dokonywanie codziennych przeglądów technicznych zgodnie z instrukcją obsługi oraz wykonywanie innych czynności nie objętych wskazanym zakresem czynności, a wynikających z charakteru zatrudnienia oraz nowowprowadzonych zarządzeń władz zwierzchnich, na polecenie Kierownika D. T.-Administracyjnego lub na polecenie Dyrektora Oddziału (k. 7 akt osobowych). Z kolei z pisma z 18.02.1986 r. wynika, iż do jego obowiązków pracowniczych należało m.in. utrzymanie stałej gotowości technicznej powierzonego pojazdu mechanicznego, dbanie o kompletność powierzonego wyposażenia, dbanie o estetyczny wygląd powierzonego sprzętu, dokonywanie codziennych oraz okresowych przeglądów technicznych zgodnie z instrukcją obsługi dźwigu i ustalonym harmonogramem, dokonywanie drobnych napraw pojazdu z materiałów dostarczonych przez AG, udział przy rozładunku i załadunku środków transportowych wg. zapotrzebowania kierowników magazynu i działu spedycji, uczestniczenie przy rozładunku towarów w godzinach nadliczbowych na każdorazowe zlecenie Kierownika TA, Kierownika (...) lub Dyrektora Oddziału oraz wykonywanie innych czynności w zakresie swoich obowiązków zleconych przez Kierownika D. TA i Dyrektora Oddziału (k. 13 akt osobowych). Na k. 53 akt osobowych znajduje się pismo z 15 04 1997 r. podpisane przez z-ze kierownika Zespołu Administracyjno- G.. I transportu R. Ż. dotyczące podwyżki wynagrodzenia, gdzie wskazano stanowisko odwołującego się określając je jako operator dźwigu w zespole (...) i (...). Podobnej treści pismo datowane 23 09 1997 r. znajduje się na k. 55 akt osobowych. Przełożony J. N. uzasadniając wniosek podaje, że pracownik obowiązki operatora dźwigu wykonuje należycie, dba o sprzęt [...].

Odnosząc się do spornych okoliczności odwołujący J. N. (1) wyjaśnił, (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:02:10- 00:12:12, k. 27v.) iż pracował cały czas w charakterze operatora dźwigu. Wskazał, iż było to przedsiębiorstwo handlu sprzętem rolniczym. Dostawali dużą ilość sprzętu rolniczego z byłego Związku (...), Czechosłowacji, NRD i Polski. Pracował przy rozładunku sprzętu z wagonów, z placu na wagony lub na samochody. Był operatorem dźwigu K 102 o masie 10 ton na J. 315. Wskazał, iż jeździł tym dźwigiem oraz zajmował się jego obsługą. Odwołujący podkreślił, iż wykonywał tylko i wyłącznie czynności operatora dźwigu. Wskazał, iż nie wie dlaczego w świadectwach wpisano inne stanowiska ale prawdopodobnie chodziło o to aby uzyskać większe wynagrodzenie. Podał, iż nie zajmował się montowaniem sprzętu, gdyż ten przychodził już gotowy. Codziennie przychodziło po 40-50 wagonów ze sprzętem. Zaznaczył, iż był jedyną osobą zatrudnioną na tym stanowisku przez cały sporny okres. Cały czas pracował na tym samym sprzęcie. Dodał, iż co dwa tygodnie przyjeżdżał konserwator z dozoru technicznego, który sprawdzał stan techniczny żurawia. Odwołujący podkreślił, iż pracował po 10-12 godzin dziennie. Pracował w soboty i niedziele, a nawet w święta roczne. Podkreślił, iż trzeba było wyrobić się w czasie. Zaznaczył, że wagony podstawiane były 2 razy dziennie tj. rano o godz. 7.00 i wieczorem o godz. 19.00. Zaopatrywano wszystkie PGR-y więc było bardzo dużo pracy. Przedsiębiorstwo zajmowało obszar ok. 7 ha. Odwołujący zaznaczył, iż pod koniec jeździł do innych firm na wynajem, zarobkowo dla przedsiębiorstwa. Wskazał, iż jeździł na dworzec rozładowywać stal, na budowę do płyt stropowych, przy czym zaznaczył, iż jeździł tam dźwigiem. Wyjaśnienia odwołującego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków R. Ż. (2) (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:14:44- 00:23:32, k. 27v.-28) i Z. G. (nagranie audio-video, znacznik czasowy 00:23:49- 00:26:52, k. 28).

Świadek R. Ż. (2) zeznał, iż pracował wspólnie z odwołującym w okresie od 1984 r. do ok. 1993 r. Pracował na stanowisku kierownika spedycji- był przełożonym odwołującego. Wskazał, iż J. N. (1) pracował na dźwigu 10-cio tonowym przy pracach związanych z rozładunkiem maszyn z wagonów. Podkreślił, iż odwołujący zestawiał maszyny przy pomocy dźwigu. Gdy nie było wagonów, wówczas był wynajmowany. Zaznaczył, iż na wagonach przychodziły kombajny zbożowe 8-mio tonowe. Odwołujący pracował wyłącznie na dźwigu, który był maszyną samobiezną. Podał, iż początkowo był to dźwig linowy do 10 t. na J., później zaś dźwig hydrauliczny (...). Naprawami zajmowała się brygada. Świadek podał, iż w firmie pracowało ok. 100 osób. Dostawy były codziennie. Dźwig potrzebny był również do wydawania. Świadek wskazał, iż w latach 90-tych było mniej dostaw. Dodał, iż prowadzono również handel węglem, a dźwig przystosowany był do załadunku węgla. Podał, iż dźwig był wynajmowany np. na bocznicę kolejową do

prac rozładunkowych. Świadek podkreślił, iż w przedsiębiorstwie był jeden dźwig i jeden operator. Przy rozładunku pracował tylko odwołujący. Wskazał, iż podczas urlopu zastępował go jeden z mechaników, który miał uprawnienia.

Świadek Z. G. zeznał z kolei, iż pracował w A. od 1973 r. do 1998 r. Wskazał, iż odwołujący ściągał maszyny przy pomocy dźwigu, zaś on sam jeździł na ciągniku i ustawiał je. Podkreślił, iż wraz z odwołującym pracowali w tej samej brygadzie. Świadek podał, iż odwołujący zajmował się wyłącznie obsługą dźwigu, przy czym zaznaczył, iż był to dźwig na samochodzie. Dodał, iż dźwig ten był w stanie podnieść kombajn.

W ocenie Sądu, zeznania świadków są wiarygodne. Okoliczności przedstawiane przez nich korelują ze sobą, jak i z wyjaśnieniami odwołującego. Świadkowie mają wiedzę na temat opisywanych przez nich kwestii z bezpośredniego doświadczenia. Ich wiarygodność co do tego, że zapamiętali opisywane okoliczności wzmacnia fakt, iż świadek R. Ż. (2) był bezpośrednim przełożonym odwołującego, zaś świadek Z. G. pracował wspólnie z odwołującym w jednej brygadzie. Świadkowie zgodnie zeznali, iż odwołujący pracował stale jako operator samobieżnego dźwigu 10 ton, a do jego wyłącznych obowiązków należały czynności związane z załadunkiem maszyn rolniczych przy użyciu ww. dźwigu.

Dokonując ustaleń w zakresie charakteru pracy odwołującego w spornym okresie uznać należało, iż analiza dokumentów zawartych w aktach osobowych odwołującego nie uprawnia do jednoznacznych wniosków. Z dokumentów tych wynika, iż odwołujący zajmował stanowiska monter-a konserwatora- obsługi dźwigu, operatora dźwigu samochodowego, elektromechanika, elektromechanika- operatora, kierowcy samochodu ciężarowego, elektromechanika w dziale transportu i spedycji oraz pracownika na stanowisku robotniczym, co mogłoby to wskazywać na zmianę stanowisk pracy w porównaniu z dotychczasowym. Przeczą temu jednak zarówno zeznania odwołującego, jak i zeznających w sprawie świadków, którzy jednoznacznie i stanowczo wskazali, iż odwołujący pracował bez przerwy jako operator dźwigu 10 t. Odnośnie zaś zmian nazwy zajmowanego stanowiska pracy odwołujący wskazał, iż mogło to wynikać z możliwości przyznania mu wyższego wynagrodzenia.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd postanowił dać wiarę zeznaniom świadków R. Ż. (2) i Z. G. oraz wyjaśnieniom złożonym przez odwołującego w zakresie ustalenia charakteru pracy wykonywanej przez niego w spornym okresie. Wskazać bowiem należy, iż zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, o uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie decyduje treść dokumentów wystawianych przez pracodawcę, ale charakter czynności faktycznie wykonywanych przez pracownika (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25.03.1998 r., II UKN 570/97, (...) US 1999 nr 6, poz. 213; z 22.03.2001 r., II UKN 263/00, OSnPiUS 2002 nr 22 poz. 553), zaś o uznaniu stanowiska zatrudnienia jako pracy w szczególnych warunkach przesądza nie nazwa stanowiska, użyta przez pracodawcę w świadectwie pracy odpowiadająca lub nieodpowiadająca nomenklaturze zawartej w rozporządzeniu wykonawczym właściwego ministra, lecz pozytywna weryfikacja dokumentu pod kątem zgodności rzeczywiście wykonywanej przez pracownika pracy z ustawowymi wymaganiami (por. wyroki Sądu Najwyższego z 28.04.2010 r., I UK 337/09 (LEX nr 601991) i z 12.05.2010 r., I UK30/10 (LEX nr 590314).

Zgodnie z zeznaniami świadków, w spornym okresie odwołujący nie wykonywał innych czynności poza obsługą dźwigu 10 t., usytuowanego na samochodzie marki J. (...), dlatego należy przyjąć, że pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jedynie jako kierowców samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t., co z kolei uzasadnia stwierdzenie, iż wykonywał on prace wskazane w wykazie A dziale VIII poz. 2 rozporządzenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nieprawidłowo zatem nie uwzględnił jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia odwołującego w Przedsiębiorstwie Handlu (...) Oddział w G. od 31.12.1977 r. do 31.05.1993 r. Co więcej dokumenty z akt osobowych odwołującego się wskazują, że na stanowisku operatora dźwigu pracował nie tylko do 31 05 1993 r. ale do 31 12 1998 r. świadczą o tym pisma z kart 43 -55 akt osobowych. Dopiero od 01 01 1999 r. zaproponowano mu nowe warunki pracy tj stanowisko robotnicze w Zespole Handlowo- (...) w G. , od 09 07 2000 r. powierzono mu pracę w Punkcie Sprzedaży Detalicznej [sklepie] w G. [k. 61 i 63 akt osobowych].

Powyższe oraz fakt, iż niewątpliwym było, że samochód marki J., na którym usytuowany był dźwig obsługiwany przez odwołującego był samochodem ciężarowymi o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t. były przyczyną

oddalenia, na zasadzie art. 217 § 3. k.p.c. wniosku dowodowego pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu BHP. Podkreślić bowiem należy, iż ww. fakt dotyczący możliwości zaklasyfikowania (...) do pojazdów o których mowa w Wykazie A, Dziale VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia jest Sądowni Okręgowemu znany z urzędu. Przed tutejszym Sądem toczyły się bowiem sprawy dotyczące ustalenia prawa do emerytury w wieku obniżonym osób wykonujących pracę zasadniczo identyczną z pracą odwołującego, w odniesieniu do pojazdów wykorzystywanych przy świadczeniu pracy kierowcy. Sporządzone w tych sprawach (np. w sprawie III U 764/13) opinie biegłych sądowych z zakresu bhp w sposób jednoznaczny i kategoryczny stwierdzały, iż praca kierowcy samochodu marki J., przy spełnieniu pozostałych warunków wskazanych w § 2 rozporządzenia, jest pracą w warunkach szczególnych.

Mając to wszystko na uwadze uznać należało, iż odwołujący na dzień 1.01.1999 r. legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 15 lat. Spełnia również pozostałe przesłanki warunkujące przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia. Dlatego, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. N. (1) prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od 1 września 2013 r.

Z tych względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd ustalił, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem dopiero postępowanie dowodowe przeprowadzone przed sądem, przesłuchani świadkowie oraz analiza akt osobowych nadesłanych przez (...) Sp. z o.o. pozwoliły na ocenę charakteru pracy odwołującego w spornym okresie.